

ΑΓΑΠΗ ΝΕΚΡΩΝ

Ήταν ἓνας εὐτυχισμένος κολασμένος Ποιητής·
 ἦτανε μιὰ γυναῖκα σὰν τὸν Ἥλιο.
 Καὶ ἦταν νεκροὶ καὶ δὲν τῷξεραν.
 Δὲν τῷξεραν πῶς πέρασε ὁ καιρὸς τους.
 Δὲν ἦξεραν πῶς τὰ τραγούδια του
 ἦταν σιωπή· καὶ τὸ κορμί της,
 ποὺ τόσο ἀντάξια τὴν Ἀγάπῃ δούλεψε,
 σκόνῃ κανάντησε κι ἀποφορὰ λερή.

Κ' ἔτσι μιὰ μέρα, σὰν στὰ παλιὰ,
 τίς ἀγκαλιές τους ἀνοίξαν γόνατο μὲ γόνατο·
 νὰ κολληθοῦν, νὰ φιλήσουν, νὰ σμιχτοῦν
 καὶ νὰ ἰδοῦν μέσ' τὰ βάθια τῶν ματιῶν,
 ὁ ἓνας τοῦ ἄλλουνοῦ τὸ λιγνὸ πρόσωπο,
 καὶ μέσ' τὸ σφιχταγκάλιασμα τ' ἀτέλειωτο
 νὰ νοιώσουνε χεῖλια μὲ χεῖλια κολλητά,
 καὶ στήθεια μὲ στήθεια νὰ ζεσταίνονται.

Κ' ἔτσι βιαστικὰ ξαναναμιώνουν τὰ γόνατά τους
 καί, καθὼς μοῦπαν, ὅλο γέλοια τρέξανε
 μέσα στὰ μονοπάτια τοῦ Ἄδη...

Τότε,

γροικῆσαν ξάφνου νὰ φουᾶ ἀγέρι παγερὸ
 καὶ νοιώσαν, ὅπως ἦταν σφιχτοκόλλητοι,
 κρύο στὰ στήθεια καὶ τουρτούρισμα στὰ χεῖλια,
 καί, μ' ἐκπληξῆ ἀναγουλιστή, ἀντιληφτήκανε
 τίς κενωμένες τους ματόκογχες.

ΜΕΤΑΦΡ. ΑΠΟ Τ' ΑΓΓΛΙΚΑ, ΜΙΜΗ ΒΑΣΣΑ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Φίλοι κύριοι! Χθὲς τὸ καταμεσήμερο πῆρα τὸ δρόμον, ἀνάμεσ' ἀπὸ δυὸ γκρεμοὺς τοῦ Ἐλικῶνος, ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὴν πηγὴ τῆς Μνημοσύνης καὶ τὴν πηγὴ τῆς Λήθης. Τὸ ρέμα τῆς Ἐρκύνης μέφερε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου κατὰ τὸν Πανσανία, βρισκόταν τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου. Τὸ μαντεῖον δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' οἱ πηγὲς ἀπομένουν ἀστέρευτες. Κ' ἐπάνω ἀπὸ τὲς πηγὲς στὰ ὑψηλότατα τοῦ βράχου κρέμεται ἓνα ἐρημοκλήσι, ἡ ἀγία Ἱερουσαλήμ, πηγὴ ἀγιάσματος, πηγὴ ζωῆς.

Τοπίο μουσικὸ μπορεῖ νὰ πῆ κανεῖς. Τοπίο μυστικὸ. Δὲ μοιάζει μὲ τὴ νεώτερη ψυχὴ μας—τὴ νέα Ἑλληνικὴ ψυχὴ; Καὶ μὲ ὅ,τι ἐκφράζει περισσότερο τὴν ψυχὴ αὐτὴ—μὲ τὴν ποίησι τοῦ Ἀγγέλου Σικελιανοῦ; Ποίησιν εἰδωλοατρικὴ ποὺ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ σύμβολα τὰ χριστιανικὰ ἀναζητεῖ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου;